

ansøger ikke var enig i lovens forstand, jf. lovens § 49, stk. 2.

Ankestyrelsen lagde til grund, at hvor to personer er tilmeldt folkeregisteret på samme adresse, er der som udgangspunkt en formodning for samliv. En sådan formodning foreligger imidlertid ikke for personer, som bebor hver sin selvstændige bolig.

Ankestyrelsen fandt, at ansøger og den mandlige bekendt beboede selvstændige boliger.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at ansøger sammen med en mandlig bekendt beboede en 2-families-ejendom og havde hver sin selvstændige lejlighed. Der lagdes endvidere vægt på, at parterne havde adskilt økonomi og i øvrigt ikke havde fælles husførelse, samt på, at ansøger skriftligt havde erklæret, at hun ikke levede i et samlivsforhold.

Ankestyrelsen fandt derfor ikke, at kommunen i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at der var tale om et samlivsforhold.

Ankestyrelsen tiltrådte derfor nævnets afgørelse.

Sagsfremstilling:

Sag nr. 6 – j.nr. 20493-94:

Sagen vedrørte en enig kvinde, som havde ladet en 91-årig enkemand flytte ind hos sig pr. 1. februar 1994. De beboede en 2-værelses lejlighed.

Kvinden anførte bl.a., at parterne ikke levede i samlivs- eller parforhold, men at hun tilbød vedkommende at flytte ind hos sig for at undgå, at denne skulle komme på plejehjem, hvilket ville have kostet kommunen ca. 100-120.000 kr. om året.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse, hvorefter hun ikke havde ret til særligt pensionstillæg, jf. lov om social pension § 49, stk. 2.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at der efter de i sagen foreliggende oplysninger og efter gældende lovgivning på området ikke fandtes at være grundlag for at udbetale særligt pensionstillæg til kvinden som reelt enig pensionist.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke havde ret til at få særligt pensionstillæg efter § 49, stk. 1, nr. 3, i lov om social pension.

Begrundelsen var, at ansøger ikke kunne anses for at være enig i lovens forstand.

Dette er en betingelse for at få det særlige pensionstillæg udbetalt, jf. lov om social pension § 49, stk. 2.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på det oplyste om, at ansøger boede i en 2-værelses lejlighed sammen med en 91-årig enkemand, som ansøger passede for – efter hendes egne oplysninger – at undgå, at vedkommende skulle komme på plejehjem.

Ankestyrelsen fandt herefter, at der var tale om bidrag til den fælles husførelse gennem kontante bidrag, arbejde i hjemmet eller på anden måde.

Ankestyrelsen bemærkede, at såfremt bofællesskabet tilstand medførte behov for praktisk bistand i hjemmet eller udgifter, der ikke kunne afholdes af pensionen, måtte spørgsmålet herom rejses over for kommunen.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse.

Sagsfremstilling:

Sag nr. 7 og 8 – j.nr. 20805-94 og 20806-94:

Sagerne drejede sig om en fætter og kusine, der boede sammen i et 144 kvm. stort parcelhus fra den 1. april 1993. Da fætteren havde tiltaget gangbesvær og i det hele havde problemer med at klare hverdagens praktiske gøremål, fandt begge parter, at det var en god løsning at etablere et bofællesskab.

Der var fælles køkken og bad, hvorimod rummene var opdelt mellem parterne med et fællesrum. Deres økonomi var adskilt, idet hver klarede egne forpligtelser. Dog lavede man mad i fællesskab og skiftedes til at betale. Begge parter havde opfattet bofællesskabet som et kollektiv, oprettet af praktiske grunde.

Da økonomien ikke kunne hænge sammen på grund af den lave boligsikring, fraflyttede de begge boligen pr. 1. april 1994. Begge fik nu særligt pensionstillæg til enlige.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at der var tale om et bofællesskab, etableret med det formål at lette de daglige gøremål for fætteren, at man ikke havde økonomisk fællesskab, bortset fra fællesrummet, omkring madlavning, samt at man hver især rådede over egne rum i boligen, ligesom man hver for sig hæftede for huslejen.